

Tot va transcórrer en una mil·lionèsima de segon. No sabia on em trobava. Reposava sobre una superfície tova i suau, la llum em cegava quan intentava obrir els ulls i sentia un mal de cap punxant. De fons es podia escoltar com algú s'estava dutxant. Vaig intentar incorporar-me al llit i em vaig fixar que estava en una cambra ampla i blanca, es podria confondre amb l'habitació d'un hospital si no fos per la decoració minimalista. La finestra era tan gran que omplia la paret sencera i deixava veure unes vistes impressionants. Em vaig quedar embadalida observant el cel des del llit quan, de sobte, l'aigua de l'aixeta es va aturar.

Van transcórrer uns quants segons fins que la porta es va obrir i va aparèixer un home amb una tovallola envoltada a la cintura i amb una altra eixugant-se el cabell. Em vaig arraulir i em vaig tapar amb els llençols i, de sobte, vaig adonar-me que la figura m'era coneguda. M'esforçava a recordar què feia a casa d'aquell individu, però era impossible: em maleïa profundament per haver begut massa la nit anterior. Els meus ulls es van clavar en la seva figura esvelta i mullada i a cada segon que passava, més me'n penedia de no poder recordar ni un simple detall.

En veure'm rumiant sola, em va parlar, amb un to arrogant, que estava equivocada si pensava que havia passat alguna cosa entre nosaltres dos. Notòriament cabrejada, em vaig aixecar per recollir totes les meves pertinences, oblidant un petit detall; que estava mig nua i que el ruc que tenia davant no enretirava la mirada. Em vaig tornar a embolicar amb els llençols, indignada. Cansada de no entendre el seu comportament odiós cap a mi durant tots aquells anys, vaig decidir preguntar-li el motiu. La seva resposta va ser curta i semblava sincera mentre que jo em fixava detingudament en els seus ulls i en el missatge que transmetien. Es comportava d'aquesta manera perquè volia evitar que es formés un llaç sentimental entre nosaltres dos. Feia un parell d'anys que el van notificar que era malalt terminal i que la seva vida penjava d'un fil molt prim. No volia fer-me patir i que visqués amb la incertesa de no saber què passaria l'endemà. Em vaig sentir destrossada, emperò vam fer cas als nostres sentiments i ho vam intentar.

Després de deu anys junts, la nostra història va finalitzar. El que creiem que seria una mil·lionèsima de segon, va allargar-se als millors anys de les nostres vides.